

[Gert Petersen]

disse ting. Man kan sige: ja men det er banaliteter, det siger jo sig selv. Men erfaringerne har vist os – og jeg tror, erfaringerne har vist det store flertal af den danske befolkning, som helt åbenbart nu er modstandere af fællesmarkedet – at den slags banaliteter kan det være nok så nødvendigt og rimeligt at få fastslået og få skrevet ned. Under alle omstændigheder må man tage den omstændighed, at også dette ændringsforslag, altså nr. 22, afvises af flertallet, som et udtryk for, at man fra flertallets side frygter at få fastslået, hvad man selv kalder en banalitet. Det giver jo os andre mistanke om, at det nok ikke er nogen banalitet alligevel, men at det, man pønser på fra flertallets side, er før eller senere at foretage handlinger, som strider mod det, som man selv kalder en banalitet, som strider imod det ændringsforslag, som er foreslået her, og som man givetvis – det har jeg forstået – vil forkaste.

Jeg skal sige til allersidst, at vi fra SFs side ønsker fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling.

Ib Nørlund (DKP):

Det, der sker nu, er, at den tunge EF-ende her i folketinget sætter sig bredrumpet på tinget og sætter sine sager igennem. Kernen i foretagendet er blevet socialdemokratiet, konservative og venstre. De andre partier uden for regeringspartiet har været så elskværdige at se bort fra alle deres særlige ideer og forestillinger for at skabe denne uskønne enhed. Det skal køres igennem, det er presset fra EF, der gør sig gældende. Jeg ser, at i Information i dag siger hr. Ole Espersen også rent ud, at det er sagen.

Og så har man altså ekstra tilslutning fra CDs gruppe, som jo ikke alene er 100 pct., men 150 pct. EF-folk, og det kan man da glæde sig over. Man har tilslutning fra kristeligt folkeparti, som frygter det mindste smut-hul for modstanden imod EF. Og man kan da også glæde sig ved tilslutningen fra fremskridtspartiet, som understreger, at dette netop skal tjene til at give Parlamentet større vægt inden for hele EF-systemet og altså tilsvarende mindre dansk selvstændighed. Det er man meget glad ved. Jeg synes, det bør bemærkes, at fremskridtspartiets tidligere forsigtige flirt som en slags delvist modstandparti afsløres på denne måde.

Det erkendes, at denne større vægt fra en del af tilhængernes side også går i retning af at sikre EF-Parlamentet øgede beføjelser. Hr. Arne Christiansen har ikke lagt skjul på sine ønsker og fornemmelser i så henseende, og hr. Ole Espersen erkender det også i den nævnte artikel. Men efter at man har lavet denne blok, så hører man ikke på argumenter, man kører det hele igennem, man tager det som den såkaldte stiltiende ratificering. Hr. Erik Holst kunne oplyse, at der var overvejelser i den socialdemokratiske gruppe, men jeg forstår, at disse overvejelser ikke har fået lov til at komme til udtryk ved en afstemning her i tinget i forbindelse med ratifikation af dokumenterne.

Alt dette varsler noget om, hvad vi kan komme ud for, hvis man vandrer videre ad den vej, som man her vil slå ind på.

Jeg skal, på trods af forholdene, sige lidt om vores stilling til de ændringsforslag, der foreligger.

Vi er imod det første ændringsforslag, om én valgkreds, omfattende Grønland, fordi vi mener, at det også er en måde at indblande sig i Grønlands forhold til EF på. Det er vi modstandere af.

Ændringsforslag nr. 2, som drejer sig om, at man ikke skal bedømmes ud fra sit almindelige omdømme, opfatter vi mere som Glistruppartiets eget anliggende, og vi vil ikke deltage i afstemningen om det.

Hvad angår en række af de ændringsforslag, som vi selv er medforslagsstillere til, så vender de sig mod en række former for trakasserier og nogle gange også småligheder, vendt imod den tværpolitiske modstand her i landet.

Det gælder dette, at hvis en sådan liste er indvalgt i Europa-Parlamentet, så skal den samle underskrifter, hver gang der skal være Europavalg.

Det gælder den raffinerede måde at genere den tværpolitiske modstand på, ved at man tvinger lister, der anmelder sig, til at kalde sig partier, på trods af at de ikke er partier og ikke vil være partier. Hvorfor i alverden man ikke engang på et sådant område kan give en indrømmelse, ja, det får man selv svare for.

Det gælder spørgsmålet om antallet af underskrifter. Det er ikke for os et hovedspørgsmål i den givne sammenhæng, men netop denne vilje til chikane synes vi bør